Ч. 164. Львів, пятниця дня 24. липця (6. серпня) 1909. Річник XIII.

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:
з Австриї:
на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . 5 кор.
на місяць . . 1·70 кор.
За границею:
на цілий рік: зі щоденною висилкою 7 долярів, або 12 рублів; з висилкою двічи в тижни $5^1/_2$ доляра, або 10 рублів; з висилкою що суботи $4^1/_2$ доляра, або 9 рублів.
Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановкх псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о $5^1/_2$ год. пополудни.
Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« при ул. Оссолїньских ч. 11. (партер) (фронт від ул. Тихої). Експедиция місцева в Аґенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене.—
Рекламациї неопечатані є вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по цїні 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Полїтика укр.-руского парляментарного клюбу.

(Дальше).

Вчера вказали ми на те, що сиіваний протест руского клюбу а відтак розбиванє пультів відтрутили від него не тілько сторонництва парляментарної більшости, але навіть социял-демократів, що повагу клюбу в посольскій палаті і перед правительством тим способом підорвано і що наслїдком того руский клюб опинив ся зовсїм відокремленим посеред парляментарних сторонництв.

До підорваня поваги і відокремленя руского клюбу причинили ся також немало внутрішні спори і боротьби посеред клюбу, котрі були прилюдною тайною, а особливо недостача карности, недостача послуху членів клюбу для президиї. Немало спиняла діяльність і ударемнювала успіхи клюбу питома недосьвідченим молодим послам говірливість і недодержуванє клюбової тайни, що уміли вельми справно використувати противники. Само про себе розуміє ся, і так буває в усїх добре зорґанїзованих сторонництвах і клюбах парляментарних, що провід полїтики має в своїх руках президия з парляментарною комісиєю, бо цїлий клюб є вельми отяжілим тїлом, а при вродженій Русинам говірливости не можна би перевести нїякої важної акциї. Президия отже і парлям. комісия вели переговори з правительством а коли все було вже умовлено а навіть письменно обезпечено, коли на цїлу умову згодив ся вже по довгих розправах весь клюб, одному з провідників лївого крила прийшла охота розпочати проти ухвали руского клюбу обструкцию і кинути на президияльний стіл 30 наглих внесень, щоби спинити парляментарну роботу. Посол сей, котрий свого часу доказував і в Галичинї, що соймові посли повинні вести обструкцию і що тим способом приневолять соймову більшість і краєве правительство до уступок в користь руского народу, уроїв собі буз, що в радї державній руский клюб осягне великі успіхи з відмогою обструкциї. Тим поступком очивидно скомпромітував президию перед правительством і парляментарною більшостю, бо правительство і парлям. більшість побачили, що президия клюбу не має нїякого значіня, що на єї зобовязанє і слово не можна нїяк числити, не можна з нею входити в нїякі договори. Відчувала се зовсїм природно і сама президия і парляментарна комісия і тому члени єї зложили своє урядованє, клюб опинив ся без проводу і попав в розлад і розстрій.

Почали ся тепер знов цїлодневні розправи між членами безпартийного клюбу, переговори, перепрошуваня, відкликуваня ітд., поки президия і парлям. комісия рішили ся тимчасово знов обняти своє урядованє з засторогою, щоби клюб вибрав собі иншу президию. Само про себе розуміє ся, що всї ті внутрішні події, спори і боротьби причиняли ся лише до ослабленя поваги клюбу, витворювали у міродатних чинників таке переконанє, що на сей клюб в данім случаю числити не можна (бо він є unverlässlich) і що задля того з ним нема що вдавати ся в переговори або договори. Такий погляд міродатних чинників на руский клюб спиняв вельми діяльність єго і робив неможливим осягненє яких небудь успіхів, яких небудь конкретних придбань.

Доказом яскравої суперечности між президиєю клюбу а самим клюбом, зглядно єго лївим крилом, котре уміло все тероризувати клюбову більшість, була між иншим подія з 12. цьвітня 1908. р. і всего того, що з нею вяже ся. Відома річ, що клюбові предсїдники пп. Романчук і Василько віднесли ся з співчутєм до родини після убийства намісника Потоцкого і заявили у віденьских дневниках, що осуджують сю подію, з котрою не солїдаризує ся анї руский клюб анї нарід. Се було тим більше зрозумілою річию, що й социял-демократи, яко найкрайнїйше сторонництво, осудили убийство намісника. Стало ся се в часї великодної перерви, коли держ. рада не була зібрана. Тимчасом коли лише зібрала ся держ. рада на весняну сесию, розвели крайні живла в рускім клюбі горячу розправу над становищем клюбу що до згаданої події і довели до ухвали такої клюбової заяви, що станула в різкій суперечности з становищем, яке заняли пп. Романчук і Василько. Та не досить того, що під напором крайних живел сею ухвалою скомпромітовано президию, але на додаток пп. Трильовский, Петрицкий і Лагодиньский

О. Ник. Садовский.

Про значінє Папства в історії людства.

(Конець).

А коли глянемо в історию нашого обряду а відтак нашого народу, то побачимо папу Николая I. (858—867), що одобрив славяньске богослуженє, нашому народови так дороге і миле, Інокентия IV. (243—1254), що бажав наш нарід злучити з Церквою католицкою і прислав корону нашому Данилови, Евгенія IV. (1431—1447) що іменував кієвского митрополита Ізидора леґатом своїм для Литви, Руси і Польщі, Климента VIII. (1502—1605), що по принятю Унії 1569 вислав письма до короля і сенаторів, в яких просив, щоби владиків і сьвященьство наше не понижувано, Урбана VIII. (1623—1644), що так само ставав в нашій обороні, Льва XIII., що доконав великого діла реформи Чина св. Василия, теперішнього сьвятїйшого Отця Пія X., що оснував нове епископство для Русинів в Америцї.

А хтоб хотїв докладнїйше пересьвідчитись про дбалість римских Папів біля піднесеня християнских народів, нехай прочитає рішеня соборів вселеньских, буллї, енциклїки, брева, а навіть сьвітскі лїтописи, а побачить, як з припорученя Папів закладано школи, будовано храми Божі і міста, управляно поля, висушувано багна — словом, як народи підносили ся навіть в материяльнім добробуті.

От, що пише Іван Верцінґер:

Was war Deutschland in grauen Vorweltstagen, bevor die Päpste in seinen Wäldern das Kreuz errichten? Die Päpste liessen durch ihre Missionäre die dunklen Wälder lichten, die Sümpfe austrocknen, Wohnungen bauen und Felder bestellen« і т. д.

Мало! Папство нераз в тяжких і безвихідних, скрутних хвилях спасало народи. І так. Папа Лев I. два рази оборонив Рим перед загладою: раз в р. 452 перед Атилею „бичом божим“ а другий раз 455 перед Ґайзериком, королем Вандалїв.

Григорий I. просьбою виміг на Аґілюльфі се, що відступив від облоги. Іван X. (914—928) оборонив Італїю і Рим перед розбійничими нападами Сарацевів.

Хтож виратував Европу перед Турками, як не Папи, що завзивали всїх до спільної боротьби з півмісяцем?

Знаємо, що Европа в середних віках була видівнею безнастанної боротьби, а колиб не Папи римскі, то она була би стала ся, коли не добичею лютих деспотів, то пустинею Монголів.

Так велике є значінє Папства в історії людства. — Дивувати ся тілько треба тій великій злобі і переворотности ворогів, що старають ся ріжними закидами сьвітлу історию Папства затемнити, збрукати та сплюгавити...

Ми сьміло можемо сказати до кождого ворога Папства: »Покажи нам одну таку інституцию в історії людства, котра тілько спасених наслїдків на полю культури і цивілїзациї принесла, як Папство«.

Або чиж треба красшого сьвідоцтва як сьвідоцтво протестанта Івана Мілєра, який вичисливши всї заслуги Папства для Німеччини, пише так: »Was wären wir geworden ohne Papst? — Was die Türken geworden sind, die in ihrer Barbarei verblieben sind«.

Ми старали ся тільки вкоротцї представити заслуги Папства і то на полю піднесеня добробуту дочасного, земского. Тому мильно би думав сей, хто гадав би, що всї заслуги Папства відносять ся тілько до спасенних і благотворних дочасних наслїдків. Нї! Папство має далеко висшу цїль і задачу а то: спасенє людства вічне, житє і щастє вічне.

І в тім є Папства значінє перше і заслуги найважнїйші. Про се однак нинї не говоримо...

III.

А тепер перейдїм до третої части нашої розправи, а то, щоб відповісти на питанє: що Папство через 19 віків свого єствованя здобуло для себе? А побачимо, що через весь той час зазнали Папи завзятого переслїдованя з сторони ворогів, а нераз навіть мученичої смерти.

Папство від першої хвилї свого єствованя аж до нинї мало так богато ворогів, що не тілько число лїт, але навіть число днів єго єствованя не вистарчить, щоби подати повне число єго ворогів. Страшно погадати!... Глянемо до історії...

Нерон, Доміциян, Траян, з малими виїмками всї цїсарі, всї префекти провінций, все войско... они всї разом, кілько їх там було, то мучителї християн а в першій лїнії епископів римских, папів. Тому всї папи до одного, що були в перших трох віках, були мучениками за віру. Зістати папою, значило, бути з гори призначеним на муки і смерть...

Відтак слїдували нові вороги, єретики... В IX. віцї Потий. В X. в. шляхта римска, що бажала власть папску взяти в свої руки. В XI. в. Керулярий, Генрик IV. В XII. в. Гогенштавфи. В XIV. в. залежність папства від Франциї. В XVI. в. Лютер, Кальвін та всї протестанцкі сектанти, Генрик VIII. В XVIII. енцикльопедисти та революция француска, Наполеон. В XIX. королї Сардинії, що зрабували церковну державу, а сьвятїйшого Отця взяли майже в неволю, як вязня

в своїх промовах прославляли геройство Січиньского і запевняли про солїдарність руского загалу з сею подією. Що се не приспорило рускому клюбови прихильників серед парляментарних сторонництв, а навпаки ще більше єго відокремило, не треба довго доказувати.

Ще яскравійше було виступленє д-ра Трильовского в хвилї, коли монархія Австро-угорска переживала важкий спір з Сербією о прилуку Босни й Герцоґовини і коли розходило ся перед лицем усеї Европи о повагу і становище монархії. В сїй хвилї, коли навіть різко-опозицийні сторонництва, окрім хиба найкрайнїйших радикалів в роді Кльофача, заявили ся за державною полїтикою австрийскою, др. Трильовский своєю промовою про запікані баґнети руских вояків не тілько знеславив австрийско-угорску армію, але й руских вояків, чим викликав не тілько небувале доси обуренє в посольскій палатї, але й численні протести руских офіцирів, котрі свого часу брали участь в окупациї Босни й Герцоґовини. Руский клюб поручив п. Василькови направити сю шкоду нанесену рускому представництву, а хоч п. Василько вивязав ся з своєї задачі з питомою єму зручностю, одначе руский клюб в міродатних кругах не відзискав уже сеї поваги і того становища, яке заняв був зараз з самого початку першої сесиї в 1907. року. Щоби до останку не втратити поваги в посольскій палатї і значіня в міродатних кругах, рішено виключити д-ра Трильовского з клюбу (народно-демократичні часописи подали, що він сам виступив), одначе сим не богато поправило ся положенє клюбу, а доказом сего стає обставина, що Славяньский Союз зовсїм но одушевляє ся зближенєм руского клюбу і не хотїв признати єму в обструкцийнім комітетї в останній сесиї окремого представника, який би рускому клюбови з огляду на число єго членів належав ся. Др. Трильовский крім того почав ще яскравійше вести полїтику на власну руку (як се виявило ся в доповняючих виборах до держ. ради на місце Абрагамовича проти Народного Комітету) а крім того в „Хлопскій Правдї“ почав завзяту боротьбу проти руского клюбу. (Дальше буде).

Ті вороги були нераз так сильні і могучі, що могли бути певні своєї побіди над Папством. В минулім столїтю кілько разів ставили они гробовець Папству і з триюмфом писали вже картку посмертну і напись нагробну. В р. 1798. Папу Пія VI. увязнено, заволочено до Валєнциї, де він закінчив житє. І вже не було нї церковної держави, нї кардиналів, нї Папи... Вороги співали „Вічная память“. В р. 1809 Наполеон забрав державу і знов увязнив Папу Пія VII. наслїдника VI. В 1848 Папа Пій IX. мусїв утїкати з Риму до Ґаєти. В р. 1870 забрано цїлу церковну державу а Папа від сего часу зістає вязнем в Ватиканї.

Шукаймо в історії одної такої держави, що мала би тілько ворогів, як Папство, а не упала. Ми знаємо, що нераз одна тілько внутрішна ворожа партия, або один зовнїшний ворог розбив і знищив найсильнїйшу державу, як се стало ся з державою Александра Великого, державою римскою византійскою... Слїду вже з них нинї нема!...

Так само з Папством могло було вже давно статись, колиб оно стояло тільки силою людскою...

Серед ворогів прийшло оно на сьвіт... Серед ворогів розвивалось і росло... Серед ворогів і нинї жиє... А все те доказом, що Папство се не людске дїло, а Боже, що оно не стоїть людскою силою а силою слів Христа »и се азъ зъ вами до скончанія вѣка«... Від Христа пливе та сила непобідима!

І хотяй би ненависть, завзятість і злоба ворогів Церкви і Папства були не знать як великі, і хотяй би всї ті вороги Церкви і Папства, які тільки жили протягом 19 віків, повставали з гробів і на ново розпочали боротьбу, то Церква і Папство не упаде, »и врата адова не одолѣють єи«.

І се є, що скріпляє католицку віру; се, що додає сили і вливає огонь любви до Христа, Єго Церкви св. і Голови єї сьвятїйшого Отця.

Шибалин, 1909.

Огляд часописий.

(*„Буковина“ про наші народні недуги*).

Народна робота вимагає не тілько систематичної орґанїзациї і послїдовности, але треба також від часу до часу зробити огляд сеї роботи, щоби побачити, що і як зроблено, що треба би ще зробити, які є недомоги сеї роботи і як би їх усунути і направити. Отакий огляд народної роботи на буковиньскій Українї подає нам останнє число „Буковини“. Ми взагалї замало знаємо про сю роботу, про успіхи наших братів Буковинцїв, за мало цїкавимо ся їх успіхами, а правду сказавши і від них моглиб ми дечого таки навчити ся і покористувати ся їх досьвідом. Тимто наводимо тут сю цїкаву статю „Буковини“, яку неперечно з хісном прочитають наші земляки, бо замітки сї можна віднести так само і до нашої галицкої суспільности.

Треба признати, — пише »Буковина« — що довгі лїта систематичної громадяньскої працї між нашим народом не минули марно. Не одно, що ще перед десятьма роками могло лиш мрією бути, нинї дїлом стало. Буковиньска Україна вкрилась сїтею просьвітних і економічних товариств, сьвідомість национальна зросла значно, а і полїтична орґанїзация найширших кругів нашого люду має вже теж досить тривкі підстави. Недавні парії в области всего публичного житя в краю і в державі — ми власним трудом двигнулись. Кілько невтомної працї забрало се дїло, кілько сердець сьвятим огнем при тім трудї горіло, хто — коли і де всї свої сили віддавав для сих змагань, — справа ся рівнож звісна.

Дійшло до того, що нас і земляки наші з Галичини і закордонної України і ми самі почали вважати себе свобідними будівничими своєї долї в межах Буковини. Справдї ми здобули весь простір конечний для свобідного розвою всїх наших народних сил так, що всї найблизші, конечні потреби нашого народу в нашім краю найшлись в межах — можна сказати навіть легкої (коли не забуваєть ся про давні ще часи) можливости. Кільканайцять лїт плянової, щирої працї — і ми своїми ще очима оглядаємо обочі власних трудів.

Однак з тою самою хвилею висувають ся на перед певні неконче бажані прикмети нашої вдачі. Найгіршою між ними — наш наклін до лихої, спокійної вигоди. Очевидно сей наклін наш завначуєсь виразнїйше, певнїйше, коли колишнїм запалом і трудом вже щось здобулесь. В такий час кількож то наших людий „з спокійною совістю“ згадує придбане а забуває про будуче? Ми вдоволяємось скоро — і се перша наша громадяньска недуга.

А віддак — нас можна пірвати до труду, ми є в силї не одно здобути, але досить важко бережемо придбане добро самі між собою. Коли не маємо нїчого, то в нас найдеть ся і охота стати до працї і згода — для тої працї конечно потрібна. Колиж вже найдеть ся що в наших долонях, тодї і згода починає хитатись і захват стигне і ми знову стаємо такі необережні, що забуваючи на добро загальне можемо так далеко зайти в нашій деструктивній горячцї, як сї наші далекі предки, які по словам лїтописця аж Варягів спроваджували до себе, щоб сї над нами панували — і як ті наші земляки, про яких думав Шевченко пишучи, що їм замість їх „кротких“ пророків лютого треба царя! Інстинкти наймитів, зарібників на чужім ланї нераз у нас такі сильні, що ми і на власнім поли дуже часто не вміємо бути хазяїнами, ґаздами! Се друга наша недуга.

А трета: богато між нами відтягаєсь від громадяньскої працї і всьо спихає на певні одиницї. Они може навіть не годні всьо зробити, однак се не перешкаджає нам мати до сих одиниць як найдалї йдучих претенсий.

Так не може бути, коли ми самі маємо правити собою, а не другі нами! Так не повинно бути нїколи а передовсїм сучасна хвиля повинна нам дати привід до поважної розваги про се, щоб знов як колись з громадним захватом братись до дїла і на здобутім просторі у нашім краю класти тривкі, на далеку будучину обчислені підвалини для добра і слави нашого люду. Гляньмо лиш, як на наших очах росте маленька Полонїя на Буковинї, як Румуни ухвалюють всякі пляни нових наїздів на руско-румуньскі місцевости! Ми здобули досить — але перед нами ще богато незаспокоєних конечних потреб а і здобуте треба вічно скріплювати. Коли ми могли здобутись на те, що досї вдалось нам зробити, то певно найдеть ся ще в нас досить сили і досить здорового розуму, щоб далї піти! Ми мусимо доказати всїй нашій Вітчицї, що буковиньска Україна, маючи в дечім красші обставини, використала і здобула для себе всьо, що лиш можна було здобути! Наша честь, наша амбіция вимагає сего! Лиш не вдоволюймось так скоро, лучім ся в великий гурт щирих і палких робітників на народній ниві, всї приступаймо до дїла, вірмо в себе, не числїм на нїчию поміч. Слабим і тим, що не здобули собі значіня — нїхто не помагає.

Полїтичний огляд.

Заграниця.

З Портуґалії надходять вісти про новий революцийний рух, а особливо в Опорто прийшло до грізної ворохобнї. Причиною сего є не лише велика податливість молодого короля Мануїла, яку використовують революционїсти, а головно то, що недавно покликав король до краю бувшого диктатора свого батька, Франка, який після убийства короля Карльоса втїк за границю з обави перед ворохобниками. Франко був великим ворогом сильно загнїждженої в Портуґалії полїтичної корупциї, притім горячим патриотом о зелїзній волї і чистім характері. Але спосіб житя і правлїня Карльоса знївечив всї добрі заміри Франка так, що він навіть яко диктатор не зміг запобічи катастрофі. З хвилею вступленя на престіл короля Мануїла мусїв Франко, загрожений зі сторони републиканцїв, революционїстів і т. д., втїкати з краю.

Але велика податливість короля не поправила відносин. Републиканцї не зрозуміли її яко бажанє згоди, лише яко обяв слабосильности і то їх лише більше підбадьорило. Розпочала ся наново їх терористична і корупцийна акция в краю. Король був супроти сего безсильний, бо не мав при собі нїкого, хто би міг сему положити конець. Що більше, навіть на своє війско не міг король покладати ся, бо раз між війсковою сторожою пізнав перебраного заговірника, другий раз один поручник перестеріг єго в часї двірского обіду, що між окруженєм, навіть в найвисших кругах, є заговірники. Се пригадало королеви енерґічного Франка, якого він сейчас покликав до краю.

Очивидно реполюционери сейчас забрали ся до боротьби з сим чоловіком, якого рішучости они так бояли ся. Розуміє ся, що вісти про ворохобню в Катальонії мусїли їм додати відваги, тож розпочали они в Портуґалії систематичне підбурюванє людности. В недїлю хотїли они виконати рішучий удар і в тій цїли приготовили цїлий ряд републиканьских зборів, які одначе правительство заборонило. Власне по тій причинї прийшло в Опорто до грізної ворохобнї.

Matin оголошує свою розмову з мін. Ізвольским. Він заявив, що мимо союза Росиї з Франциєю і Анґлїєю, остає Росия в щирій приязни(!) з Нїмеччиною. В Анґлїї не вірив дехто в щирість Росиї вглядом сеї держави. Але власне перске питанє, яке ті обі держави без трудности розвязали, є доказом щирих рідносин. Що дотикає Крети, то Росия є за удержанєм прав Туреччини, як і взагалї за удержанєм status quo на Балканї без якихсь самолюбних цїлий(!). Кождому відомо, які грізні заворушеня викликала прилука Босни і Герцоґовини. В справі Марока Европа не може дати нїякої помочи Іспанії, хиба заінтересована в тім сусїдна Франция.

Просимо відновити передплату.

Новинки.

— **Календар**. В пятницю: руско-кат.: Бориса і Глїба; римо-кат.: Преобр. Госп. — В суботу: руско-кат.: Успенїє св. Анни; римо-кат.: Каєтана.

— **Конґрес в Велеграді**, якого програму ми в своїм часї подали, відбув ся в днях від 31. м. м. до 2. с. м. В нїм взяли участь визначні духовники католицкі і православні. Конґрес відбував ся під покровительством архієпископа князя Бавера, а головою конґресу був Ексц. Митрополит ґр. Шептицкий. Задачею сего конґресу було прояснити і усунути спірні справи між католицкою а православною церквою та промостити шлях до злуки сих обох церков. Наради конґресу відбували ся в чотирох секциях, почім ухвалені там резолюциї предложено до затвердженя на повнім засїданю. На сїм унїонїстичнім конґресї були заступлені всї австрийскі богословскі видїли та інститути, а також прибуло богато теольоґів з Росиї, Болгариї і ин.

— **Евхаристичний конґрес** отворено вчера по полудни в Кольонїї над Реном. Привітну промову виголосив епископ Гайлєн з Намур і представив цїль конґресу. О. кардинал Ванутеллї привіз папске благословеньство для учасників конґресу.

— **На першу хлїборобску виставу в Стрию** надійшли з поміж инших зголошень ось такі: Ів. Мандюк з Олеська (яблока, грушки і бураки); о. А. Сумик з Волосова (улий системи Ґерстунґа); Петро Самиця Івана з Денисова (жито, пшениця, два роди вівса і ячмінь); Дмитро Якобчук з Косова (киптарики, пояси, дзьобенки і т. п.); „Народна Торговля“ зі Львова (ґрафічні карти, сьвітло церковне і меди); Тов. „Просьвіта“ зі Львова (ґрафічні карти, виданя); Антін Серафин з Калуша (дзвони); о. Іван Шевчик з Лїнини (овес »Morgage Lifter«, американьский горох, бураки »ідеал Кіршого«, нантейска морква, ендемскі гуси, білу і жовту бруков „Великан“, цацелїю і озимий ячмінь і сиві пантарки); Максим Лисейко з Лїнини малої (яре жито і овес); Михайло Клїщ з Сулятич (відновлена вощина, вишняки); Рудзїньский кравець з Станиславова (сокільский стрій); Мих. Климовский зі Станиславова (обуву); Спілка для господарства і торговлї в Перемишлї (штучні погної, трави випродуковані на штучних навозах, коловоротки, серпи, плуги і плужки ковальскої роботи і т. п. знаряди, ґрафічні таблицї); Тов. „Краєвий Союз ревізийний“ зі Львова (картоґрами розвою стоваришень союзних); о. Ів. Воляньский з Острівця (колекцию камінних виробів з теребовельского каменя, фотоґрафії з житя американьских Русинів, пасїчничі прилади, між иншими транспортівку для пересилки пчіл.

— **Альбом історичних портретів Гната Хоткевича**, як доносить „Рада“, нїяк не може дістати ся до Росиї. Не зважаючи на те, що в Росиї істнує закон, що малюнки вільно пересилати зза кордону, без оплати листом, — портрети, видані Гн. Хоткевичом, затримано на кордонї, поки він не подасть посьвідченя від академії краєвих штук що видані ним малюнки,—копія з старих картин. Незабаром, певне, ся справа розяснить ся і передплатники альбому, які турбують ся єго довгим невиходом (про що редакция дістала кілько листів) будуть нарештї вдовольнені.

— **Товариство „Сокіл“ в Підгайцях**, перемишляньского повіта, засноване в роцї 1908, числить тепер 65 членів дїйсних та 17 дївчат. Гарний розвиток товариства, про що сьвідчить стан каси 116 К та запас каміня на будову хати, завдячує »Сокіл« всїм дїяльним членам товариства, голові Михайлови Домірецкому, Павлови Трачови, Іванови Кремчишиному (нач. стягу) і иншим. Вправи відбувають ся що недїлї. Розвій сего товариства не на руку деяким „істинно-русским“ господинам і на кождім кроцї старають ся товариству шкодити, а один з них робив навіть донесенє до староства в Перемишлянах о розвязанє „Сокола“. В недїлю дня 18 м. м. мали підгайчицкі Соколи спільно фотоґрафувати ся. Приїхав вже фотоґраф і члени стали сходити ся. Тодї місцевий війт став на все село верещати, що зборонить музику тим, що фотоґрафують ся, що провідникови заборонить громадского пасовиска для худоби, що не позволяє фотоґрафуватись і т. п. Тими погрозами деяких відстрашив, але инші зібрали ся. Але фотоґрафії однаково годї було зробити, бо котрийсь з ворогів попсував фотоґрафови скла, що лишили ся на возї та наробив кільканайцять корон шкоди. З вдячности за те, війт в дві недїлї справив музики тим, що єго послухали.

— **Вінчанє** п. Прокопа Лукасевича, ґімназияльного учителя, з панною Галею Ксьонжекївною, донькою о. Димитрія і Мариї Ксьонжеків, відбуде ся дня 10. с. м. в парохіяльній церкві в Кокошинцях о 8. год. вечером. (Почта і стация телеґрафічна Лука мала, ст. зелїзн. Підволочиска).

— **З Чернигівщини** пишуть: Завдяки дощам, що перепадали останнї два місяцї, хлїб і огородина у нас дуже гарні. Озимини угадують пудів по 60—75 з десятини. Ярини також гарні. Ранні гречки почали вже косити. Они дуже високі і рясні на зерно. Але на овочі бідно, бо садки цвили погано та крім того гусїнь багато пошкодила. Пасїчники наші, що весною страшно сумували, тепер підбадьорились, бо бжоли, які остались живими після лихої весни, тепер добре носять мід. Взяток їм сего лїта добрий. З деяких уликів можна взяти пуд або і два меду. Грибів та ягід по лїсах сила. Особливо зародили рижки, є багато і білих грибів. Рижки нїколи так рано не появлялись, ще до жнив. З ягід найбільше суниць та черники.

— **Що нищить нарід?** — Льотерия і пияньство! Вчера були ми коло 10. год. в ночи сьвідками подїї, в яку прямо годї повірити. Під льотерийною колектурою в Ринку лежав на хіднику пяний до нестями мужик зпід Самбора, який приїхав на »львівске тягненє«. В Самборі поставив сей мужик „на льотерию“, а щоби скорше дізнати ся, чи „нумера вийшли“, приїхав до Львова, був на „тягненю“, а потім з розпуки впив ся як безрога і залїз під колектуру. Там простягнув ся на бруку і думав так ночувати, як би не поліциянт і жидики. Перед поліциянтом признав ся, по що приїхав до Львова і що крім табаки нїчого не має при собі. Бездомного і нещасливого льотерийника забрав поліциянт на фякра і повіз єго »на ґумах« до арешту.

— **Львів цивілїзує ся.** На взір великих міст закладають у Львові коло каварнї віденьскої перехресні шини під електричний трамвай. Від кількох днїв працюють над тим робітники днями і ночами і здаєсь, завтра покінчуть роботу. На той час трамваєві вози доїздять лише з двірця до кінця ул. Сикстускої, а другі з противного боку задержують ся в ул. Кілїньского. Їдучі трамваєм мусять пересїдати ся.

— **Цар примилює ся**. З Льондона доносять, що цар Микола мав в останних днях підписати указ, яким помилував багато соток полїтичних проступників в Росиї. Цар мав се зробити в тім намірі, щоби приподобати ся Анґлїйцям, які вельми ворожо відносили ся до єго гостини в Анґлїї.

— **Робітнича пекарня**. В Швехат під Віднем отворено велику робітничу пекарню, яка є уряджена після найновійших вимогів. В пекарнї тій буде випікати ся 50.000 бохонців хлїба на добу. Побіч пекарнї стане млин, який буде достарчати крупи, каші і муки так до пекарнї як і до віденьских консумів. Ся нова орґанїзация є заложена віденьскою орґанїзациєю споживчою, яка нинї має у Відни 700 тисяч членів.

— **Пригоди на зелїзници**. Межи стациями Личаків а Підзамче коло Львова переїхав вчера поїзд на смерть робітника Григория Турецкого. Турецкий чи заснув, чи сїв на шинах в самоубийчім намірі, і не ворухнув ся, коли перед самим поїздом кричав на него инший селянин. Турецкий мав реальність в Кривчицях і полишив жінку і дїти. — Вчера рано розійшла ся була у Львові чутка про якусь катастрофу на головнім двірци. Опісля однак показало ся, що стала ся лиш слїдуюча пригода: Досьвіта перед відїздом краківского поїзду ч. 63. стояв на шляху нічний стражник Стефан Стоцкий виконуючи там свою службу. В хвили коли поїзд мав рушати, Стоцкий відскочив в бік на другий шлях. Рівночасно на тім шляху пущено самбірский поїзд ч. 2111, чого Стоцкий не добачив. Машина поїзду потрутила єго так сильно, що він страшно зранений впав і вдарив собою об брук. Першу поміч подав єму лїкар зелїзничий др. Щурковский. Лїкар добачив у Стоцкого так грізний стан, що казав завізвати сьвященика, а по заосмотреню нещасливого св. Тайнами відставлено єго до шпиталю. — В пятницю дня 30. м. м. переїхала машина поїзду, їдучого до Лавочного, на смерть робітника, котрий занятий був відкручуванєм шруб на шинах. Стало ся то недалеко Славска. Позаяк в тім місци є великий закрут, машинїст добачив єго аж на кілька кроків, але машини вже не міг здержати. — Між Загірєм а Залужем знайдено переїханого на смерть будника Василя Кридзика. Доси не удало ся вислїдити, котрий поїзд єго переїхав і в який то спосіб стало ся.

— **З астрономії**. Астрономи заняті тепер сильно планетою Марсом. Сего року в місяци вересни Марс має зближити ся до нашої землї. Астрономи доконче хотять прослїдити тамошне житє, приготовляють прилади обсервацийні, а навіть хотять електричними струями досягнути Марс, даючи знак свого житя і розвою.

— **Страшна месть**. Хінцї мимо своєї тисячлїтної культури, не позбулись загально монгольскої мстивости, є страшні, варварскі. Доказом на се най послужить факт, що мав місце в провінциї Seszam в містї Chinczu. Там то, посперечалась Хінка, мати одної дитини, з другою-бездїтною. В наслїдок сего друга пірвана охотою страшної мести, вичікувала, коли єї суперниця віддалить ся на хвилю з хати і полишить дитину самою. Коли се стало ся, вповзла незамітно до хати, пірвала невинну дитину і всадивши єї в горщок наповнений водою поставила на кухню, під котрою горіло. Відтак назамітно і висмикнулась. Коли незабаром вернула мати в хату, та почала розбивати ся за дитиною, знайшла вкінци в горшку та вже цїлком звареною. Судові власти занялись сею незвичайною справою і арештували страшну женщину.

— **Дрібні вісти**. Вінчанє п. Якова Мухнацкого, укінченого богослова, з п-ною Стефанїєю Мариєю Марчаківною, дочкою бл. п. о. Дмитра Марчака і Мариї з Матковских, відбуде ся дня 8. серпня в Жукотинї, почта і тел. Лімна, зел. стация Турка н. Стр. — В Скалатї в салї „Руского банку“ відбудуть ся дня 12. с. м. вечерницї з танцями, з яких дохід призначений на селяньску бурсу. — Мінїстерство справ внутрішних призначило для погорільцїв Вижницї 10.000 К. — До приватної рускої ґімназиї в Рогатинї, обіймаючої, як звісно, вже тепер три кляси, зголосило ся так богато учеників, що дуже легко може стати ся, що вже в осени треба буде уладити по два віддїли в кождій клясї. Зголошеня приймає тимчасом та удїлює всяких інформаций, що до условій принятя, евентуальних іспитів вступних або доповняючих удїляє о. Омелян Ваньо, парох в Заланові, п. Рогатин. До бурси зголошувати ся треба на адресу о. Теодозия Кудрика, настоятеля бурси в Рогатинї, і то як найшвидше, бо є думка помістити в бурсї всїх потребуючих більшої помочи наукової чи нагляду. — З Черновець доносять до віденьских ґазет, що при реґуляциї Прута викрито дефравдацию у висотї півтора мілїона корон. Обжаловують о то достойників в департаментї будівничім краєвого правительства, котрі держали спілку з жидівскими підприємцями.

Оповістки.

— **Сокільский зїзд в Краснім**, золочівского повіта, відбуде ся в недїлю дня 8. серпня. „Соколи“ з золочівского, брідского, полуднево-камінецкого і північно-перемишляньского повітів мають вислати по двох відпоручників на кождих сто членів, які мають явити ся о 1. год. по пол. в Читальнї „Просьвіти“ в Краснім. Дневний порядок: 1) Реферат відпоручника „Сокола“ зі Львова. 2) Справа збірної їзди на сокільский злет і хлїборобску виставу в Стрию 19. вересня. 3) Наука свобідних вправ. — Того самого дня відбуде ся отворенє »Сокола« і курс пожарництва в Краснім. — *Орґанїзацийна секция „Сокола“ у Львові.*

— **Іменованя**. Мінїстер скарбу іменував податкових завідателїв старшими податк. завідателями: Мих. Бурку, Людв. Островского, Олекс. Миговича, Фр. Чаплиньского і Влад. Медвецкого.

— **»Сокіл в Зарваницї«** коло Підгаєць відограє в недїлю 8. серпня с. р. о годинї 8 вечером аматорске представленє п. з. »Невольник«.

— **В Скоморохах нових**, рогатиньского повіта, відбудуть ся в недїлю, дня 8. серпня перші заг. збори »Сокола«, на які запрошує комітет основателїв всї сусїдні »Соколи« і »Січи«.

— **Учитель народний** вправний і совісний інструктор для браку посади глядає лекциї на село на цїлий рік зараз або від 1. вересня с. р. Приготовляє успішно до вступних іспитів до шкіл середних. Зголошеня з поданєм условій упрашаєсь до дня 15. серпня с. р. на адресу: „Учителеви на село“. Станиславів — poste-restante. 79 (1—5)

Наука, штука і лїтература.

— **Руский театр** під дирекциєю п. Стадника переїхав з Чорткова до Борщева і дає вистави в салї »Народного Дому«. Дирекция заповіла отсей репертуар: В суботу дня 7. серпня с. р. »Урієль Акоста«, траґедия в 5 діях К. Ґуцкова. В недїлю дня 8. серпня с. р. „Запорожець за Дунаєм“, народна комічна оперета в 3 діях Артемовского; закінчать »Вечерницї«, музичний твір Нїщиньского. Ві второк дня 10. серпня с. р. »Хата за селом«, народний образ в 5 діях зі співами і танцями перероблений з повісти Крашевского. Музика Носковского. В середу дня 11. серпня с. р. »Катерина«, опера в 3 діях М. Аркаса. В четвер дня 12. серпня с. р. послїдне представленє »Батькова казка«, драма в 5 діях Карпенка Карого.

— *Др. Зенон Кузеля*: **В справі збираня етноґрафічних материялів**. Чернівцї, 1909. Ст. 12. Цїна 10 сот. — Автор заохочує збирати етноґрафічні материяли на Буковинї, подає вказівки до сего і тому книжочка ся може віддати певну прислугу тим, що можуть взятись до сеї роботи а посередно також українській етноґрафії.

— **„Ранок“**. Адам Косташук в Мареничах на Буковинї почав видавати двотижневник „Ранок“ орґан для православних дяків на Буковинї.

З прогульки в гори.

Феліцивталь 1. серпня 1909.

Вже від Самбора стає зелїзнича дорога чим раз цікавійшою. Велика скількість віядуктів, закрутів і тунелїв серед високих гір, приковує подорожного так, що і на хвилю шкода відвертати увагу від доокресної природи. Особливо гарно представляє ся вид перебутої дороги, з задної площі з останнього воза, на яку запросив мене мій товариш, а наш знакомий з минулорічної прогульки д. Роман Гузар. Шко-

да, що западаючий скоро вечір не позволив нам бачити дальших видів і приневолив вдоволяти ся найблизшою околицею.

На стациї Стрілки прилучив ся до нас д. Богдан Шехович. Звідти взносить ся зелїзничий шлях чим раз висше і висше, аж вкінци виходить на верхи і полонини, які осьвітлені сходячим місяцем насунули менї гадку, що отворенє шляху Самбір-Сянки викличе значний рух лїтників в ту сторону, а за тим покриють ся всї гори гарними вілями, домами здоровля і готелями. На стациї Сянки ожидав нас д. Остап Кравець і безпроволочно завів нас в село на приготовлений нічліг в хатї місцевого господаря і склепаря Петра Акаби (сина Гриня). Тут в сїнї, на подї ми переночували і рано розрахувавши ся з господарем рушили в дальшу путь. Перед відходом ми умовили ся з п. Акабою, що від прогульковців буде побирати за нічліг по 20 сот. від особи. Одна лїтра молока стоїть також 20 с Зараз за Сянками переїхав нам дорогу а властиво попід нашу дорогу, мадярский поїзд прямуючи до Ужока. Не переходячи границї, ми рушили жваво в село Бітля. На військовій мапі означено Бутля, хотяй анї в околицї, анї навіть в самій Бітлї нїхто не знає, де є та Бутля. Користаючи з того, що п. Божемский, властитель складу фотоґрафічних приборів, в ул. Сикстускій у Львові, удїлив нам фотоґрафічного апарату на фільми, ми зняли вид Бітлї на основі горба Вільховате і пішли здовж линвової колїї, що веде від трачки в Сянках аж до складу клецїв десь під Висоцком вижним. Мапа ґеоґрафічного інститута зачала виказувати таку різку суперечність з дїйсностию, що в менї зродила ся сильна недовірчивість що до єї правдолюбства і длятого зрівнавши ся зі складом клецїв я запитав тамошних урядників, чи дорога, якою ідемо, веде до Висоцка. Коли нам притакнули, ми перейшли здовж кількакільометрову, болотнисту лїсову доріжку, перебули поверх двайцять повалених і попсованих мостів, при чім все однак наша дорога також і тепер в нїчім не пригадувала дороги означеної на мапі. Мимо того ми йшли, бо після указки із складу клецїв наша дорога мала нас довести, як вже сказано, до Висоцка вижного. На останку ми війшли в село, перейшли коло церкви і зачали глядїти стежки в верхи. І ту мапа не годила ся з дїйсностю. Зачинаємо проте глядїти когось, хто би нам вказав дорогу. Всї наші зусиля однак сходили на нї нащо. Нї в однїй хатї ми не могли натрафити бодай на яку дитину.

Всї хати були заперті і нїхто не обзивав ся на пуканє мимо того, що ми пукали лиш до тих хат, де перед тим бачили людий на подвірю. Наостанку ми замітили, що всї дїти на наш вид з переляку в найбільшім розгонї втїкали до хат, де зачиняли ся, а старші на пуканє не відзивали ся. Аж коли ми зайшли з позаду хат, побачили якогось мужика, що з ціпом під пахою вибирав ся в дорогу і працав ся з жінкою і давав їй на відходї якісь порученя. Заскочені нами не могли вже усунути ся в хату і хотяй запитані о дорогу з Висоцка до Мохнатого, не уміли нас поучити, то однак поволї вдали ся з нами в розмову.

Випитали нас, що ми є за одні, де і за чим ідемо і хто нам се казав робити. Вислухавши нашого оповіданя, похитали обоє головами, а вагаючи ся, заявили нам, що відай ми збили ся з дороги, бо їх село то не є Висоцко вижне, лишень Либухора, турчаньского повіта. От що! лише 4 кільометри воздушної лїнїї ріжницї.

Тепер треба було уложити напрям прогульки на ново, відповідно до змінених обставин. По нарадї з якимсь перехожим »Бойком« та придививши ся точно мапі ми пішли добрих 2 кільометри гостинцем в діл потока Либухора, відтак перейшли єго в брід (такой в чоботах) і серед дрібненького дощу зачали входити на горб означений на мапі назвою Заваринівка (хотяй нїхто з Бойків не умів нам сказати, де сей горб положений). З верху Заваринівки побачили ми ленту Стрия, а попри ню гостинець, що веде до Маткова, Сморжа і Сколього. В чверть години пізнїйше ми вже були на долинї. Щоби віднайти корчму, ми пішли за радою д. Шеховича, після якої кожда стежка, особливо коли є добре видоптана, веде до корчми. Рада не завела. За кілька хвиль ми вже сидїли на присїпі корчми Сари Армель в долїшнім кінци Висоцка вижного. Пообідавши, ми рушили в діл Стрия відтак перейшли дорогою в гору до Маткова, а звідтам до Сморжа.

В Маткові дїти побачивши нас, вже на сто і більше кроків втїкали, де котре могло. Одно з них змучене і задихане допало своєї хати, зловило за деревляний замок чи за клямку, але двері були зачинені. В найбільшім переполоху дитина побачила відчинене вікно, скочила до вікна, зловила за рами, а за хвилину було видно лиш ноги а далї і цїла маленька стать всунула ся в хату. Так спас ся »малий« від нас.

По обох боках дороги довгі пасма гір замикали овид. На горах ще якийсь час можна було побачити чотирогранні, чорні як вуголь полоси оточені плотами. Се бойківскі пасїки, приладжені на орні ґрунти. Творенє пасїк відбуває ся в сей спосіб, що мужик стинає лїс, громадить постинане дерево на копицю і запалює єго. Великий полумінь і дим з горючого дерева, якого вартости наші мужики здаєть ся не знають, викликує велику втїху у ґазди, бо з напаленого попелу і вугля творить ся знаменитий погній для будучої рілї. Так то наші люди марнують власне майно гірше, нїж би се зробив найтяжший їх ворог.

(Дальше буде).

А. Будзиновский.

Телеґрами

з дня 5. серпня.

Чернівцї. »Czernowitzer Tagblatt« доносить про заснованє нової румуньскої партиї, і то на национальній основі. Належати до сеї партиї буде велика часть румуньскої інтелїґенциї, духовеньства і учительства. В найблизшім часї появить ся орґан сеї нової партиї п. з. »Poporul«. Послїдної суботи відбуло ся в Сучаві віче, на якім обговорювано сю справу. Тут показало ся, що нова партия може числити на велике число прихильників і викликала в найширших кругах симпатию до єї провідників.

Берлїн. „Staatsanzeiger“ доносить, що цїсар Вільгельм надїлив турецкого амбасадора Тевфика-пашу ордером пруской корони, бувшого ґубернатора австро-угорского банку і мінїстра д-ра Білїньского великим крестом ордеру червоного орла, ґенерального секретара австро-угорского банку Пранґера ордером червоного орла II. кляси із звіздкою, віцеґубернатора австро-угор. банку у Відни барона Вінтерштайна і віцеґубернатора австр.-угор. банку у Будапештї Йосифа Тарковіча ордером королївскої корони першої кляси.

Білгород. Урядово заперечують вістку, ширену часописями, про лихий стан здоровля короля Петра. Король є зовсїм здоров, лише лїкарі заборонили єму їздити кінно.

Ол. Барвіньский. Історичний огляд засновин Народного Дому у Львові (на основі жерел). — Цїна 80 сотиків.

Ол. Барвіньский, З останних десятилїть XIX віку. — Цїна 40 сот.

W sprawie uniwersytetu lwowskiego, list Edw. Gniewosza, szefa sekcyjnego ministerstwa wyznań i ośw. do Alexandra Barwińskiego. — Цїна 10 сот.

Гомерова Одиссея, переклад Нїщиньского (Байди). Ч. I і II. — Цїна 4 К 40 с.

Метаморфози Овидия, переклад Сердешного. — Цїна 1 К.

Григорій С. Сковорода. — Цїна 30 с.

Кониський, Нещимирена. — 40 с.

Кулїш, Дон Жуан Байрона. — 40 с.

Антін Головатий, Уманця. — 30 с.

Шевченко, Наймичка, повість. — 60 с.

„ Княгиня „ 30 с.

Проф. Ратміров. повість Мордовця. — 40 с

Оржешко, Великий, новеля. — 50 с.

Йов, переспів П. Ратая. — 1 К.

Можна дістати через адмінїстрацию „Руслана“ або в книгарнї Н. Товариства ім. Шевченка.

Проповіди на сьвята і недїлї цїлого року, написав Петро Білиньский. Часть IV. — можна дістати у автора в Зарваницї, почта Вишнїбчик, також в книгарнї Тов-а ім. Шевченка і в книгарнї Інститута Ставропигійского у Львові по цїнї 3 корон.

74 (3—3)

Конкурс на будову церкви.

В містї Радимнї має ся зараз мурувати церков. Хто би хотїв сего підняти ся, зволить переглянути плани і внести письменну оферту в гр.-кат. урядї парохіяльнім в Радимнї до дня 26. н. ст. сего місяця (що дня по полудни о 3. год.).

75 (2—3)

Дяка жонатого, уміючого грати на фісгармонії і вести хор, пошукує сейчас: Руско-катол. Уряд парохіяльний в Глубічку, п. Озеряни коло Чорткова. 73 (3—5).

Образи Шевченка, Хмельницкого, Котляревского, Лисенка від 6—200 К. Фіґурки з ґіпсу á 80 с і 1·20 К. Краватки, ґердани, сорочки, фартушки, шапки сокільскі і козацкі, альбоми, перфуми, спинки, брошки і шпильки з гербом, тутки і паперцї ріжного рода поручають. — *Склади „Сокільского Базару“ у Львові і Стрию.*

РУСИНИ! Жадайте у всїх трафіках, торговлях і крамницях лише тутюк і паперців з першої галицко-рускої фабрики Евгена Білїньского в Збаражи.

З доходу сеї фабрики йде 35% на будову церкви в Сеняві, 10% на школи і бурси тов. педаґоґічного, а 5% на сироти і вдови по сьвящениках.

Держім ся поклику:

Свій до свого!

Телефон 788. — Конто щадницї почтової 25.261.

Товариство взаїмних обезпечень

„Днїстер“

у Львові, ул. Руска ч. 20. (власний дім).

приймає обезпеченя будинків, збіжа і знарядів господарских, від шкід огневих під корисними услівями,

числить умірковані премії за обезпеченя,

лїквідує шкоди безпроволочно по пожарі,

удїляє обезпеченим членам з річної надвижки зворотн.

За рік 1908 припадає на користь членів зворот 15%.

Полїси „Днїстра“ приймає при позичках Банк краєвий у Львові і в Чернівцях, Галицка Каса Ощадности, Руска Щадниця і инші каси ощадности.

Через „Днїстер“ можна асекурувати ся на житє в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові. Інформациї до обезпечень удїляють аґенциї „Днїстра“.

Зголошеня письменних господарів о аґенцию приймають ся тілько з таких громад, де єще не робить инший аґент „Днїстра“.

Фонди „Днїстра“ 31/12. 1908 виносять: Фонд резервовий і резерва премій К 1,865.540·—; инші фонди К 458.564·—; разом **К 2,324.104·—**

Канцеляриї Товариства отворені для сторін від год. 8—3.

Розклад зелїзничих поїздів

важний від 1. мая 1909.

До Львова приходять з	рано	перед пол.	по пол.	вечер	в ночи
Кракова	5·50	**8·55**	**1·30**	5·45	9·50
Кракова	7·25	9·50	—	**8·40**	**2·30**
Тарнова	—	—	1·10	—	—
Підволочиск	7.20	12·00	**2·15**	5·40	10·30
Черновець	8·05	—	**2·05**	5·58	9·30
Черновець	—	—	—	**6·40**	**12.20**
Станиславова	5·45	—	—	—	—
Коломиї,	—	10.20	—	—	—
Стрия	7·29	11·45	4·25	—	11·00
Пустомит	7·29	11·45	4·25	10·15*	11·00
Самбора	8·00	9·57	2·00	—	9·00
Любіня	8·00	9 57	2·00	9·00	11·45*
Рави рускої	7·10	12·40	4·50	—	—
Янова	8·05	1·15	5·00	9·25	10·10†
Брухович	7·10	10·05А	1·48Б	4·50	8·20
Брухович	8·15	12·40	3·27В	5·30Г	9·35В
Зимної води	5·50	7·25	1·10	5·45	9·50
На Підзамче:					
З Підволочиск	7·01	11·40	**2·00**	5·15	10·12
„ Бродів	7·01	—	**2·00**	5·15	10·12
„ Курович	—	—	11·19	—	9·39
„ Винник	8·07	—	11·19	3·26	9·39

Зі Львова відходять до	рано	перед пол.	по полуд	вечер	в ночи
Кракова	3·50	**8·25**	**2·45**	**7·00**	11.15
Кракова	—	8.40	6·12	7·35	**12·45**
Ряшева	—	—	3·30	—	—
Підволочиск	6·20	10·40	**2·16**	8·00	11.10
Черновець	6·10	9·35	—	—	10 38
Черновець	—	**9·10**	**2·23**	—	**2·50**
Станиславова	—	—	2·50	—	—
Коломиї	—	—	—	6·00	—
Стрия	7·30	—	1·45	6 55	11·25
Пустомит	7·30	10·35*	1·45	6·55	11·25
Самбора	6·00	9·05	—	3·40	10·45
Любіня	6·00	9·05	2·15*	3·40	10·45
Рави рускої	6·14	11·05	—	—	11·35З
Янова	8 20	10·10	1·37†	3·40	6·30
Брухович	7.21	11·05	2·30В	5·50Г	8·34В
Брухович 6·14	9·00А	12·41Б	3·45	7·10	11·35З
Зимної води	3·50	8·40	3·30	7·35	11·15
З Підзамча:					
До Підволочиск	6·35	11·00	**2·31**	8·29	11·32
„ Бродів	6·35	11·00	**2·31**	8·29	—
„ Курович	—	7·13	—	2·52	—
„ Винник	5·44	7·13	1·30	2·52	—

ЗАМІТКА: Поспішні поїзди печатані товстим друком. — *) Лише в недїлї і сьвята від 16/5 до 18/9. А) Лише в недїлї і сьвята від 1/7 до 31/8. — Б) Лише в недїлї і сьвята від 1/6 до 30/9. — В) В недїлї і сьвята а від 1/6 до 30/9 щодень.— Г) Щоденно від 1/7 до 31/8. — З) Лише в недїлї.

Видає і відповідає за редакцию **Семен Ґорук.**

З друкарнї В. А. Шийковского.